



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

20. Sanctorum id esse proprium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

*De tertio humilitatis exercitio, quod est, sui continua
in omnibus accusatio.*

C A P V T XX.

Sanctorum id esse proprium.

EX eo quod antè dictum, & in confesso est, nullam esse posse sine humilitate sanctitatem; humilitatis verò id proprium, vt neque bona sua videat, & plurima sibi etiamnum deesse, acutissimè verissimeque perspiciat: cum etiam virorum sanctorum id sit vnicum & ardentius desiderium, imperfectum omne deponere, perfectaque virtute decorari; quamdiu se nondum eò pertigisse vident, (& verò semper vident) tamdiu se tarditatis, negligentia, ingrati animi reos peragere non cessant. Estque istud exemplis aded certum, nullus vt fuerit qui non summopere & virtutis cuiuscumque iactantiam cauerit, & se semper in postremis, cum habuerit, cum haberi voluerit: *Iustus enim, vt loquitur Sapiens, prior est accusator sui: quasi iustitia sit proprium accusare semetipsum, illeque sit & iniustus, & gloria indebitè usurpator, qui peccator cum sit, iustitiam sibi vltro arrogat.* Itaque sanctissimus ille vir, qui pronuntiare de se audebat, *Ipse scit* Iob 23. *viam meam, & probauit me quasi aurum, quod per ignem transit. Vestigia eius secutus est pes meus; viam eius custodiu, & non declinaui ex ea. A mandatis labiorum eius non recessi,* c. 27. *& in sinu meo abscondi verba oris eius: neque reprehendit me cor meum in omni vita mea: huius tamè virtutis quam non sit oblitus, dilucidè confirmat, cum ait, Si abscon-* c. 31. *di quasi homo peccatum meum, & celauit in sinu meo iniquitatem meam.* Ecce, o vir Dei, o quisquis perfectionis amantior es, ecce quem sequi, quem imitari non pudeat, non pudeat humili confessione, minus rectè facta purgare: caue ne silentio, ne dissimulatione malis culpam tegere, quam veri enuntia voce malum aperire; caue, sagitta est in nocte perambulans, & à superbia pharetra specie recti prouolans, quoties animus opinione virtutis elatus, & bonam in animis proximorum, existimationem sui agnoscens, nimio opere timet ne quid reprehensione dignum à se profectum esse credatur.

At, inquis, scandalum vereor, malo exemplo esse formido. Equidem si de peccatis grauioribus & flagitijs ageretur, excusationi forsan esset locus; sed his immunem alloquor; cumque istis careas, vsque adeone pertimescendum putas, si vsquam imprudentius egisse, concitatiore affectu impulsus esse, errasse, impigisse, offendisse, verbo dicam, homo fuisse censearis, talemque te esse fatearis? Estne, fuitne, hominum quisquam, solo Christo Domino, sanctaque eius matre

1. Ioan. 1.

sepositis, qui erroris, qui peccati omnis, vndiq; fuerit expers: Sãctẽ affero, qui in omnibus innoxius videri voluerit, is mihi longẽ veriũs in omnibus noxius esse credetur. Veritatis amore, nil sanctius: vitium omne falsitate, simulatione, mendacio suffarcinatur. Quare ille dilectus Deo scribebat, *Si dixerimus quoniam peccatum non habemus, ipsi nos seducimus, & veritas in nobis non est.* Quid ergo, si peccatum in nobis est, cur id fateri formidamus? ecce continuo vt à nobis id timoris depellat, addit, *Si confiteamur peccata nostra, fidelis est & iustus, vt remittat nobis peccata nostra, & emundet nos ab omni iniquitate.* En confessionis, en accusationis sui mercedem præclaram: culpam diffiteris? culpa grauiore inuolueris: faceris, acculas? errori datur venia, iudex pronuntiat innocentem: parum est; eum etiam in virorum perfectorum numero collocat. Nec enim alio, quam planè diuino spiritu locutus fuisse credendus est Magnus ille Gregorius cum dixit de sancto

lib. 22. Mor. Iob, *Videatur vir iste cuiuslibet magnus in virtutibus suis, mihi certè sublimis apparet etiam in peccatis suis. Mirentur in eo qui volunt, castitatis continentiam, mirentur integritatem iustitiae, mirentur viscera pietatis: ego in eo non minùs admiror confessionem humillimam peccatorum, quam tot sublimia gesta virtutum.* Scio enim, quod per infirmitatem verecundiam, plerumq; grauioris est certaminis, commissa peccata prode, quam non admissa vitare; & vnumquodq; malum quamuis robustius vitetur, tamen humiliter producat. Meritò igitur prouideq; vir quidam longo spiritualium rerum vsu probatus, cum interrogaretur quam potissimùm viam reperisset, qua perueniretur ad Deum; respondit, Hanc præ omnibus, vt seipsum homo in cunctis semper accuset. Cuius rei quanta sit vis, non ille pido apologo Abbas Pastor expressit, narrans virtutes omnes, ad quandam virtutis vnus domum, cum genitu commigrasse, nunc autem magna pace iunctis dexteris in simul habitare, quo fit vt qui extra domum eam virtutes quaesierit, frustra nitatur vano labore desudans; at quicumque ad eas eò loci aduerit, expeditissima omnia sortiatur, eumq; vitrò ac parè certatim, virtutes primo inuitatu sequantur. Hic igitur interrogatus, quæ demum tanta illa, tamq; nobilis esset virtus, cuius vnus domus incoleretur à ceteris? Omnino, inquit, ea est, perennis & indefessa sui ipsius in omnibus accusatio, siue reprehensio. Hanc qui constanter, & ex ardenti intima humilitatis affectu exerceat, tranquillissima animi quiete, gaudioq; & solatio perfruens, in perfacilem virtutum omnium consecutionem veniet. At verò (vt idem vir sanctus pergens addebat) qui ab hac accusandi via declinauerit, etli innumeras, ac, si dicere liceat, infinitas virtutes possederit, numquam requiescet, semper affligetur, tandemq; suorum omnium laborum fructu excidet. Quæ sanè tam asseuerata viri in studio perfectionis exercitatissimi affirmatio, nobis quidem instar plurimarum probationum esse debet; quare nec addam plura, & ex ijs quæ dicta sunt ac dicentur, abundè stabiliri potest.

CAPVT